

erkennt, at en Del af Lønningerne — for Resten største Delen af dem — i Virkeligheden var for smaa. Man har ganske vist tidligere erkendt det, uden at det var undersøgt nøje, men hele dette Forhold gav Anledning til, at der i 1910 under 7. Maj af den daværende Forsvarsminister blev nedsat en Kommission til at undersøge Forholdet. Denne Kommission arbejdede hurtigt og afgav Betænkning allerede den 4. Februar 1911, og under Finanslovsforslagets tredje Behandling i 1911 omtalte jeg som Ordfører for Marineministeriets Budget det Resultat, som Kommissionen var kommet til. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg den Gang sagde, men kun henviser til, at der i Folketingets Forhandlinger Sp. 5289 fg. findes en ret udførlig Redegørelse for Resultaterne af Kommissionens Arbejde. Jeg skal indskrænke mig hertil og kun gøre opmærksom paa, at Kommissionen havde godtgjort, at Fortjenesten paa Orlogsværftet pr. effektiv Arbejdstime var større navnlig for de faste, men til dels ogsaa for de private Arbejdere, end den var i tilsvarende Virksomheder baade under Staten og private Bedrifter, baade for Hærens Værksteder, Statsbaneværkstederne og private Værksteder. Orlogsværftets Lønninger var højest pr. Time, og den gennemsnitlige Aarsfortjeneste for Orlogsværftets Arbejdere stod meget nær paa Højde med den samlede gennemsnitlige Aarsfortjeneste i tilsvarende Bedrifter. Endvidere gjorde Kommissionen opmærksom paa, at hvis man gik over til 9 Timers Arbejdsdag, vilde man komme op paa Lønninger, som stod nogenlunde paa Højde med de Lønninger, som oppebæres af Etaternes første og anden Lønningsklasse.

Der blev imidlertid det følgende Aar — i 1911 kunde man jo ikke gøre noget, da Tidspunktet for Betænkningens Afgivelse var saa nær forestaaende — fra en vis Side her i Tinget rejst en stærk Kritik mod Kommissionens Arbejde. Man gjorde gældende, at den var ensidig, at den ikke oplyste Forholdet tilstrækkeligt, og man opfordrede Forsvarsministeren til at lade hele dette Forhold undersøge endnu en Gang. Forsvarsministeren gik ind derpaa og nedsatte en mindre Kommission dels til at revidere det gamle Arbejde og dels til at foretage nye Undersøgelser. Denne Kommission sluttede sit Arbejde forrige Efteraar, og Resultatet blev, at der ikke var noget væsentligt at sige til de Resultater, som Kommissionen af 1910 var kommet til; i det store og hele var dens Oplysninger rigtige, og jeg tror ikke, man

længere kan rejse Strid om Rigtigheden af de Oplysninger, der for Tiden foreligger paa dette Omraade.

Resultatet af disse Undersøgelser er da dette, at man i nogen Maade har været inde paa at anse Lønnen for Orlogsværftets Arbejdere for at være mindre, end den i Virkeligheden var. Man har alligevel ønsket nu at komme til en Regulering, og i Overensstemmelse med Forsvarsministerens Udtalelser i Fjor er da disse Forslag fremkomne, som gaar ud paa for Hærens Vedkommende at reducere Arbejdstiden til 9 Timer og for Søværnets Vedkommende at udvide den til 9 Timer. Jeg skal kort gøre Rede for, hvorledes dette sker. For Hærens Vedkommende har Arbejdstiden været noget forskellig paa de forskellige Værksteder, men dog imellem 9½ og 10 Timer; den foreslaas nu, som sagt, reduceret til 9 Timer. Dette vil imidlertid medføre, at dersom Arbejderne skal beholde den samme Timeløn, vil de faa en ringere Aarsløn. Man har i nogen Maade villet bøde derpaa ved at foreslaa en Forhøjelse; men helt vil denne Forhøjelse ikke svare til Nedgangen. Til at dække Tabet af den ene Times Løn vil det ikke forslaa, at man forhøjer Time-lønnen med de faa Øre, der foreslaas. Det glæder mig imidlertid at kunne meddele, at jeg under Samtaler med forskellige Arbejdere paa Hærens Værksteder har faaet bekræftet, hvad enkelte af Lederne af Arbejderorganisationerne derude har sagt til mig, at Arbejderne i det hele er velfornøjede med dette Forslag, og at de vil bestræbe sig for og sikkert ogsaa vil være i Stand til ved forøget Arbejde under Akkordarbejdet i de 9 Timer at tjene det ind, de ellers vilde tabe ved Omordningen. Det siger jo ogsaa sig selv, at en Arbejder kan præstere forholdsvis mere Arbejde pr. Time i en Arbejdsdag paa 9 Timer end i en Arbejdsdag paa 10 Timer. Jeg tror ogsaa, det vil lykkes for de Arbejdere, der er beskæftigede derude, at faa den samme Aarsindtægt.

Jeg er her ved et Forhold, som jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa. Den samlede Timebetaling vil trods Forøgelsen pr. Time gaa noget ned og dermed ogsaa det Beløb, som lægges til Grund for disse Arbejders Pension, og hvis der ikke sker nogen Forandring paa dette Omraade, vil Resultatet blive, at de ældre Arbejdere ved deres Afgang vil faa en noget ringere Pension — hvor meget, lader sig ikke beregne i Øjeblikket. Dette vil ikke være heldigt og heller ikke ret-